

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/512/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112201913
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4112201913.4

Uznesenie

6Co/

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti odporcovi: R. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., T. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. Legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Abrózmom Motykom, advokátom so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 4.784,18 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 10C/102/2012-108 a uzneseniu zo dňa 21. 07. 2015 č. k. 10C/102/2012-121 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 10C/102/2012-108 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 21. 07. 2015 č. k. 10C/102/2012-121 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu m e n í tak, že navrhovateľ je p o v i n ť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 430,04 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 10C/102/2012-108 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 21. 07. 2015 č. k. 10C/102/2012-121 konanie v zastavujúcej časti zastavil, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 644,36 eura právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi do 3 dní od jeho právoplatnosti.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetné konanie bolo začaté na návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu domáhal zaplatenia sumy 4.784,18 eura s príslušenstvom z titulu nesplateného úveru. Rozsudkom zo dňa 19. 11. 2012 č. k. 10C/102/2012-40 bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi 4.696,23 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.939,39 eura od 16. 03. 2011 do zaplatenia. V zostávajúcej časti 87,95 eura a úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 2.939,39 eura od 04. 02. 2011 do 15. 03. 2011 bol jeho návrh zamietnutý. V zamietajúcej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a v jeho vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania bol uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015 č. k. 25Co/542/2014-77 zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý vstúpil do konania podaním zo dňa 18. 09. 2012 v priebehu konania vzniesol námietku premlčania a navrhovateľ písomným podaním doručeným dňa 28. 05. 2005 následne vzal v celom rozsahu návrh späť a žiadal konanie zastaviť. Nakoľko odporca a vedľajší účastník na jeho strane s týmto späťvzatím súhlasili, postupujúc podľa § 96 ods. 1 OSP konanie v zostávajúcej časti zastavil. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil na ust. § 146 ods. 2 veta prvá OSP konštatujúc, že zastavenie konania zaviniel navrhovateľ a to nie pre správanie sa odporcu. Keďže odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli a ani ich nežiadal priznať, náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Pokiaľ ide o náhradu trov konania vedľajšieho účastníka,

ktorú si tento uplatnil, argumentoval, že právne postavenie vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní, teda jeho procesné práva a povinnosti upravuje Občiansky súdny poriadok v ust. § 93, § 153d a § 201, pričom za najpodstatnejšie označil, že ust. § 93 ods. 4 OSP mu priznáva rovnaké práva a povinnosti aké má účastník. Vedľajšiemu účastníkovi tak môže byť priznaná aj náhrada trov konania v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval. Poukázal tiež na to, že cieľom združenia na ochranu spotrebiteľa je presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, a právom spotrebiteľa je chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združenia na ochranu spotrebiteľov. Zaoberal sa preto i tým, či trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa a v danom prípade účelnosť vynaložených trov vzhladol v samotnom charaktere vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil do konania za účelom ochrany práv spotrebiteľa a tiež v tom, že v dôsledku ním vznesenej námietky premlčania zobral navrhovateľ svoj návrh späť a došlo k zastaveniu konania. Za situácie, že vedľajší účastník má v zásade právo na náhradu trov konania a rovnako ako každý účastník sa môže dať zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí, preto priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov a to trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, g/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. po 170,97 eura za prevzatie a prípravu zastúpenia v roku 2012, podanie odvolania zo dňa 24. 04. 2014 a vyjadrenie zo dňa 30. 03. 2015, režijný paušál 1 x 7,63 eura, 1 x 8,04 eura a 1 x 8,39 eura, spolu vo výške 536,97 eura a 20 % daň z pridanej hodnoty vo výške 107,39 eura, t. j. v úhrnej sume 644,36 eura. Následne na návrh navrhovateľa uznesením zo dňa 21. 07. 2015 č. k. 10C/102/2012-121 opravil výrok uznesenia z 08. 06. 2015 týkajúci sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu podľa § 164 OSP pre jeho zrejmu nesprávnosť, ku ktorej došlo pri vyhotovovaní uznesenia z nesprávne uvedenej priznanej náhrady trov konania vo výške 429,13 eura na správnu 644,36 eura.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa ako i jeho opravné uznesenie napadol včas podanými odvolaniami navrhovateľ len do výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu a žiadal tieto zmeniť a nepriznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. V oboch svojich odvolaniach zhodne namietal nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že v prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, čo je nevyhnutnou podmienkou vyžadovanou § 142 OSP na priznanie náhrady trov konania. Zastával názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právnym zástupcom vedľajšiemu účastníkovi v súdnej veci nemožno považovať za trovy účelne vynaložené, keď podania advokáta neobsahujú žiadne skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu, na okolnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej. Podania vedľajšieho účastníka označil za abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Argumentoval tiež, že cieľom združenia je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, a preto vedľajší účastník ako združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Považoval za zrejmé, že na to, aby združenie mohlo napĺňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou ako aj personálnou základňou minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov a navyiac, združenia na ochranu spotrebiteľa majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Už samotná skutočnosť, že vedľajší účastník je registrovaný v registri občianskych združení preukazuje, že pri jeho vzniku a registrácii muselo ministerstvo postupovať v zmysle § 25 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. a posudzovať viaceré otázky, medzi inými to, či združenie aktívne pôsobilo v oblasti spotrebiteľov po dobu najmenej 2 rokov, čo znamená, že už v čase registrácie muselo spĺňať základné materiálne a personálne predpoklady na vykonávanie aktívnej činnosti v tejto oblasti. Tiež uviedol, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejedávanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania tak nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej-ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. Okrem toho, viaceré procesné podania zbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod tak iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia, čo je v rozpore s účelom civilného

procesu. Argumentačne svoje závery oprel i o ním označenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. V odvolaní proti opravnému uzneseniu uviedol, že toto podáva z opatrnosti.

Odporca ani vedľajší účastník na strane odporcu sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

Odvolačný súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolania navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že jeho odvolania sú dôvodné len čiastočne.

Predmetom tohto konania bol návrh navrhovateľa doručený súdu prvého stupňa dňa 20. 01. 2012, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 4.784,18 eura s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 2.939,39 eura od 04. 02. 2011 do zaplataenia. Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 19. 11. 2012 č. k. 10C/102/2012-40 návrhu navrhovateľa čiastočne vyhovel, keď uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 4.696,23 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.939,39 eura od 16. 03. 2011 do zaplataenia ako i náhradu trov konania vo výške 715,64 eura do rúk jeho právneho zástupcu a to do 3 dní. V zostávajúcej časti týkajúcej sa sumy 87,95 eura a 9 % ročného úroku zo sumy 2.939,39 eura od 04. 02. 2011 do 15. 03. 2011 návrh zamietol ešte pred vyhlásením rozsudku, písomným podaním zo dňa 18. 09. 2012 Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Važecká 16, oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, žiadalo doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh, prípadne ďalších rozhodnutí, ktoré boli už vo veci vydané a tiež priznať mu náhradu trov konania. Zároveň uviedol, že pokiaľ vo veci bol vydaný platobný rozkaz, podáva proti nemu odpor, v ktorom namieta neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy a z opatrnosti vznáša i námietku premlčania žalovanej pohľadávky. Potom, čo právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu bol doručený zhora označený rozsudok súdu prvého stupňa, vedľajší účastník voči nemu podal odvolanie z dôvodu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorý i bližšie konkretizoval. Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015 č. k. 25Co/542/2014-77 odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie stotožniac sa s námietkami vedľajšieho účastníka, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V priebehu ďalšieho konania vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 30. 03. 2015 vzniesol námietku premlčania celej pohľadávky navrhovateľa uplatňovanej v konaní poukazujúc na to, že dlh odporcu sa stal splatným dňom 31. 01. 2008, pričom navrhovateľ svoj návrh podal na súde prvého stupňa až dňa 20. 01. 2012 a teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Písomné vyjadrenie vedľajšieho účastníka bolo doručené právnenmu zástupcovi navrhovateľa dňa 04. 05. 2015 a tento následne podaním zo dňa 22. 05. 2015, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28. 05. 2015, zobral svoj návrh na začatie konania späť v celom rozsahu, konanie žiadal zastaviť a vedľajšiemu účastníkovi nepriznať náhradu trov konania. Na pojednávaní konanom dňa 08. 06. 2015 odporca vyslovil svoj súhlas so späťvzatím návrhu v nadväznosti na čo súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie v zostávajúcej časti, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 429,13 eura právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka do 3 dní od jeho právoplatnosti. Na návrh navrhovateľa uznesením zo dňa 21. 07. 2015 č. k. 10C/102/2012-121 súd prvého stupňa pre zrejmu nesprávnosť opravil výrok o náhrade trov konania tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 644,36 eura právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Pre absenciu odvolania účastníkov konania v zastavujúcej časti a v časti náhrady trov konania odporcu výroky rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania takto zostala len navrhovateľom napadnutá časť rozhodnutia týkajúca sa trov konania vedľajšieho účastníka a na ňu nadväzujúce opravné uznesenie.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporcu.

Ustanovenie § 146 ods. 1 OSP upravuje prípady, kedy konajúci súd neprizná žiadnemu z účastníkovi právo na náhradu trov konania voči inému účastníkovi konania. Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP takto súd postupuje aj v prípade, ak je konanie zastavené. Ustanovenie o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené nie je pritom obmedzené na určité konania či dôvody zastavenia. Platí pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. V prípade zastavenia konania tak všeobecne platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existujú dve

výnimky, a to jednak v prípade, ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť podľa § 146 ods. 2 veta prvá OSP pričom platí, že ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá, a teda nevzal návrh späť v dôsledku správania odporcu, z procesného hľadiska platí, že zavinil zastavenie konania, čo zakladá jeho povinnosť nahradiť trovy konania. Naopak, ak vzal navrhovateľ dôvodne podaný návrh späť pre správanie odporcu platí, že trovy konania je povinný nahradiť odporcu. Až po vylúčení uvedených prípadov náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 OSP možno rozhodnúť, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, ak bolo konanie zastavené.

Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenej v § 142 OSP. Toto ustanovenie vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania. Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s § 146 ods. 2 OSP vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritórnom konaní úspešný alebo nie. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Sžo/225/2010).

Pri rozhodovaní o priznaní trov konania však vždy musí prihliadať na zásadu uvedenú v § 142 ods. 1 OSP. Podľa § 142 ods. 1 OSP súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné uplatňovanie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4MCdo/21/2009).

Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej i právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (teda aj súdy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Pojem „účelnosť“ je potrebné vykladať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, resp. pred nákladmi nadbytočnými, či nadmernými. Preto pri posudzovaní účelosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či ide o zneužitie tohto práva na úkor protistrany, napr. zastúpenie v celkom banálnej veci alebo zrejma snaha zvýšiť náklady konania protistrane a pod. (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3819/13).

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť v konaní aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Ustanovenie § 93 ods. 2 OSP o možnosti vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov, za ktorý sa považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je účinné od 15.10.2010 bolo zavedené do občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa občiansky súdny poriadok.

Cieľom novej právnej úpravy bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

Právo spotrebiteľov je združovať sa s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov ako aj uplatňovať

práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej zákon o ochrane spotrebiteľa). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav rovnako ako sám spotrebiteľ. Právo spotrebiteľov môže teda združenie chrániť tým, že samo podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 OSP zastupovať účastníka na základe plnomocenstva alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 OSP. Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa.

Odvolačný súd posudzujúci prejednávajúcu vec v zmysle vyššie uvedených záverov a citovanej právnej úpravy sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu všetkých trov účelne vynaložených vo vecnej súvislosti s bránením práva hlavného účastníka - odporcu na strane ktorého vystupoval. Niet totiž sporu, že v zmysle § 93 ods. 2 OSP sa združenie stalo vedľajším účastníkom na strane odporcu v konaní, ktorý využil svoje právo dať sa zastúpiť advokátom, a preto bol daný zákonný predpoklad pre priznanie mu náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá OSP od navrhovateľa, keďže späťvzatím návrhu navrhovateľ procesne zaviniť zastavenie konania. Bolo to totiž práve odvolanie vedľajšieho účastníka, na základe ktorého bol odvolacím súdom zrušený čiastočne vyhovujúci rozsudok súdu prvého stupňa zaväzujúci odporcu na plnenie navrhovateľovi a aj následné vyjadrenie vedľajšieho účastníka realizované v konaní obsahujúce námietku premlčania, na ktoré navrhovateľ reagoval späťvzatím návrhu, čoho dôsledkom bolo zastavenie konania. Trovy vynaložené vedľajším účastníkom za tieto úkony tak je potrebné považovať za účelné a v tomto smere preto neobstoja námietky navrhovateľa uvádzané v jeho odvolaní. Navyše úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom vedľajšieho účastníka v súvislosti s podaním odvolania ako aj vyjadrením zo dňa 30. 03. 2015 nie je možno považovať za všeobecné, keď v nich bola konkretizovaná námietka premlčania, ako i odvolacie dôvody s ohľadom na okolnosti danej veci. Odlišná je situácia pokiaľ ide o úkon právnej služby a to prípravu a prevzatie zastúpenia, pretože vedľajší účastník na strane odporcu zastúpený advokátom vstúpil do predmetného konania písomným oznámením zo dňa 18. 09. 2012, v ktorom požiadal o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh a o priznaní mu náhrady trov konania s tým, že k oznámeniu pripojil i plnomocenstvo zo dňa 02. 01. 2012. V tomto smere je významným, že v prípade, že by vedľajší účastník a ním splnomocnený právny zástupca v čase oznámenia udelenia plnomocenstva mali vedomosť do akého konania vstupujú, nežiadal by súd o zaslanie návrhu a jeho príloh. Je tak zrejmé, že v čase udelenia plnomocenstva ako i vstupu do konania vedľajší účastník nemal náležitú vedomosť o skutkovom stave v danej veci, z čoho možno vyvodit' záver, že v danom čase bol jeho vstup len paušálny a v súvislosti s týmto úkonom nemožno považovať jeho náklady za účelné.

Trovy konania vedľajšieho účastníka v danej veci takto pozostávali z trov právneho zastúpenia pri spôsobe určenia výšky ktorých bolo potrebné postupovať podľa vyhlášky NS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška). Tieto boli reprezentované odmenou za 2 úkony právnej služby (odvolanie zo dňa 24. 04. 2014 a vyjadrenie zo dňa 30. 03. 2015) po 170,97 eura (§ 10 ods. 1 vyhlášky pri tarifnej hodnote veci 4.696,23 eura potom, čo bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu v časti týkajúcej sa istiny 87,95 eura s prísl.), náhradou hotových výdavkov 1 x 8,04 eura (rok 2014) a 1 x 8,39 eura (rok 2015) podľa § 15 písm. a/ a § 16 ods. 3 vyhlášky a sumou 71,67 eura ako 20 % daňou z pridanej hodnoty, o ktorú sa podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšuje odmena a náhrady. Celkovo tak účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v spornej veci činili sumu 430,04 eura, ktorú je navrhovateľ povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia jeho právnemu zástupcovi v intenciách § 149 ods. 1 OSP.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s jeho opravným uznesením v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi podľa § 220 OSP zmenil spôsobom uvedeným v enunciiate tohto rozhodnutia, keď neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 OSP) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 142 ods. 2 OS tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže účastníci konania mali v odvolacom konaní úspech len čiastočný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.